

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.173/2017/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Szabó Attila ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a K. Zs. hozzátartozó (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen személyhez fűződő jogok megsértése miatt indított perében az Egri Törvényszék 12.P.20.295/2016/16. számú ítélete ellen a felperes részéről 17. sorszám alatt benyújtott, valamint 20. és 22. sorszámok alatt kiegészített fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy 24 000 (Huszonnégyezer) forint feljegyzett másodfokú eljárási illetéket az állam visel.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes és az alperes testvérek. A felek édesanyjának testvére: **U. -né N. E.** 1995. március 9. napján végintézkedés hátrahagyásával hunyt el. Örököseként a felperest nevezte meg, ezért az eljáró közjegyző a hagyatékot végrendeleti öröklés jogcímén teljes hatállyal a felperesnek adta át.

A felperes **U. -né N. E.**et 1995. március 12. napján az **"e"** köztemető I. parcellájának 13. sorában, a nyilvántartás szerinti 8. számú kettős sírhelyen temettette el, amellyel összefüggésben 2 000 Ft sírhelymegváltási díjat fizetett a temetőgondnoknak.

A betonszegéllyel körülvett kettős sírhelyre a temetést követően egy olyan síremlék került, amelyen **H. F.** és **T. E.** neve szerepel. Ezek a személyek azonban nem ezen a sírhelyen nyugszanak. A síremléket a felek édesanyja vásárolta meg, és helyeztette el a sírhelyen. A felperes a temetést követően e síremlék mellé egy fakeresztet állíttatott **U. -né N. E.** emlékére, amely idővel megsemmisült.

Az alperes a férjét: néhai **K. F-t** 2014. július 14. napján ugyanannak a kettős sírhelynek a másik oldalára temettette, amelyben **U. -né N. E.** nyugszik. A temetés időpontjában az alperesnek nem volt rendelkezési joga a sírhely felett, csak 2014. szeptember 10. napján fizette meg a temetőgondnok részére a sírhely használatának 5 000 Ft összegű díját. Az

alperes a temetést követően egy fakeresztet állíttatott a férje emlékére, amely - a **H. F.** és **T. E.** nevét feltüntető síremlék mellett - jelenleg is a sírhelyen található.

A felperes a végső formában fenntartott keresetében arra kérte a bíróságot, hogy:

- a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:51. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján állapítsa meg, hogy az alperes megsértette az **U. -né N. E.** vonatkozásában gyakorolt kegyeleti jogát azzal, hogy **K. F-t** ugyanazon kettős sírhely másik oldalára temettette el, amelyben **U. -né N. E.** is nyugszik; továbbá
- a Ptk. 2:51. §-a (1) bekezdésének e) pontja alapján kötelezze az alperest a jogsértéssel elért 300 000 Ft vagyoni előny megfizetésére.

Az alperes a keresetek elutasítását kérte. Nem ismerte el, hogy megsértette a felperes kegyeleti jogát, és tagadta, hogy vagyoni előnyhöz jutott.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes **U. -né N. E.** vonatkozásában gyakorolt kegyeleti jogát azzal, hogy a néhai **K. F-t** 2014. július 14. napján az "e" köztemetőben, az I. parcella 13. sorában, a nyilvántartás szerinti 8. számú kettős sírhelyre temettette el. A felperes keresetlevelét - helyesen keresetét - ezt meghaladóan elutasította.

Az ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperes **U. -né N. E.** végrendeleti örököse, így jogosult a kegyeleti jog gyakorlására. Kifejtette, hogy az "e" köztemető fenntartója által vezetett hiányos nyilvántartás, és a rendelkezésre álló egyéb adatok alapján nem lehetett megállapítani, hogy a felperes 1995. március 12. napján a perrel érintett kettős sírhely egészét vagy csupán annak a felét váltotta meg. Utalt ugyanakkor arra is, hogy az alperes a jóhiszeműség és a tisztesség elvét súlyosan megsértette, és a kegyeleti jog társadalmi rendeltetésével össze nem egyeztethető módon járt el akkor, amikor - tudva, hogy a perrel érintett kettős sírhelyen **U. -né N. E.** nyugszik - ugyanide temettette a férjét, anélkül, hogy a sírhely felett a temetés időpontjában rendelkezési joga lett volna. Ezért megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes kegyeleti jogát.

Kifejtette azt is, hogy az alperes a jogsértés folytán a felperes rovására nem jutott vagyoni előnyhöz, hiszen a felperes nem bizonyította, hogy a perbeli kettős sírhely mindkét temetési helye felett rendelkezési jogot szerzett. Erre tekintettel elutasította a felperes jogsértéssel elért vagyoni előny megfizetése iránti keresetét.

A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezésének a megváltoztatását, és az alperes kötelezését kérte elsődlegesen 400 000 Ft sérelemdíj, másodlagosan pedig 300 000 Ft jogsértéssel elért vagyoni előny megfizetésére.

Az elsődleges fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy a 2016. június 16. napján megtartott tárgyaláson keresetet terjesztett elő 400 000 Ft sérelemdíj megfizetése iránt, amelyet az elsőfokú bíróság nem bírált el annak ellenére, hogy a Ptk. 2:52. §-a alapján a kegyeleti jogsértéssel okozott nem vagyoni sérelmek miatt az általa követelt összegben sérelemdíj illeti meg őt.

A másodlagos fellebbezési kérelme körében nem tudott megjelölni olyan vagyoni előnyt, amelyet az alperes a jogsértés folytán szerzett, ebben a körben az elsőfokú eljárás során előadott nyilatkozatait tartotta fenn.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezett részének helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az alperes nem nyújtott be fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének jogsértést megállapító rendelkezésre ellen, így az a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 228. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján elsőfokon jogerőre emelkedett. Erre tekintettel az ítélet tábla a Pp. 253. §-ának (3) bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezését, azaz a keresetet elutasító részét bírálta felül.

A felperes eredetileg a jogsértés megtörténtének megállapítását, és a jogsértéssel elért 300 000 Ft vagyoni előny megfizetését kérte. Bár a 2016. június 16. napján megtartott tárgyaláson a keresetét megváltoztatta, és - a jogsértés megállapítása mellett - 400 000 Ft sérelemdíj megfizetését követelte, a 2016. szeptember 8. napi tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy az eredeti két kereseti kérelmét tartja fenn, azaz a jogsértés megállapítását, és a jogsértéssel elért vagyoni előny megfizetését kéri. Ezért az elsőfokú bíróság - helyesen - ezt a két kereseti kérelmet bírálta el.

A felperes az elsődleges fellebbezési kérelmében a keresetét ismét megváltoztatta, hiszen újra előterjesztette a 400 000 Ft sérelemdíj megfizetésére irányuló kérelmét. A Pp. 247. §-a (1) bekezdésének első mondata alapján azonban a másodfokú eljárás során nincs helye keresetváltoztatásnak. Ezért az ítélet tábla a felperes meg nem engedett keresetmódosítását figyelmen kívül hagyta, és - a másodlagos fellebbezési kérelem folytán - csupán abban foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen utasította-e el a jogsértéssel elért vagyoni előny megfizetésére irányuló keresetet.

A felperes a másodfokú eljárás során maga sem tudta megjelölni, hogy az alperes a jogsértés folytán milyen vagyoni előnyt szerzett. Az elsőfokú eljárásban arra hivatkozott, hogy az alperes azért jutott az ő rovására 300 000 Ft vagyoni előnyhöz, mert ha máshol kellene új sírhelyet váltania, és arra új síremléket készíttetnie, az ennyivel többbe kerülne neki, mint a meglévő síremlék felújítása. Ez az érvelés azonban nem volt alapos.

Azzal ugyanis az alperes a felperes rovására nem jutott vagyoni előnyhöz, hogy néhai **K. F.** temetésének időpontjában nem fizetett sírhelyhasználati díjat, hiszen a sírhelyhasználatért nem a felperes, hanem a temető fenntartója felé kellett díjat fizetnie, amit utóbb meg is tett.

Az alperes nem szerzett a felperes rovására vagyoni előnyt azon síremléssel kapcsolatban sem, amely a perbeli kettős sírhelyen található, azt ugyanis a saját céljaira, azaz a néhai férje vonatkozásában fennálló kegyeleti jogának gyakorlása, és az ő emlékének ápolása céljából nem vette használatba, hiszen arra **K. F.** nevét nem íratta fel. Így a síremlék a jelenlegi állapotában csupán **H. F.** és **T. E.** emlékét őrzi. Abból eredően pedig, hogy a perbeli kettős sírhelyen egy olyan síremlék áll, amely az alperes kegyeleti jogával nem érintett személyek emlékének ápolására szolgál, az alperes a felperes rovására nem jutott vagyoni előnyhöz.

Megjegyzi az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság - a csatolt fényképfelvételek tanúsága szerint - tévesen állapította meg, hogy e síremléken olvasható a felek nagyszüleinek neve is. Ezért ezt a megállapítást mellőzte, az elsőfokú ítélet fellebbezett részét pedig a kifejtett okok miatt - az indoklás pontosítása mellett - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező költségmentes felperes helyett az állam viseli az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdése szerinti feljegyzett 24 000 Ft másodfokú illetéket, amelynek összegét az ítéletábra 300 000 Ft fellebbezési pertárgyérték alapulvételével állapította meg (a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése, 14.§-a). Az alperesnek a másodfokú eljárás során igazolt költsége nem merült fel, ezért ebben a körben az ítéletábrának határoznia nem kellett.

Debrecen, 2017. május 25.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelűl:

tisztviselő